

театър в Македония се оставиха да действуват сърби и гърци, а българите—на източния тракийски театър, където на армията ни, отслабнала след изпращането на подкрепления на сърбите в Македония, предстоеше да срещне главните турски сили, ясно показва, че Фердинанд от самото начало, още при самото сключване на Балканския съюз, е имал отдавна лелеяното у него желание да влезе в Цариград и че с оглед на това именно негово желание са били разпределени и силите на съюзниците на разните военни театри. С това страната бе изложена на една опасна авантюра, която можеше да ни коства много скъпо при един военен неуспех на източния тракийски театър, гдето армията ни бе оставена сама срещу главните сили на цяла една империя.

Че действително Фердинанд от самото начало бе поставил за обект на армията ни Цариград, това се доказва по най-неопровержим начин от неговото поведение, непосредствено след преживяното от България премеждие при Люле-Бургас. След като забрани на Гешова да съобщи телеграмата на Кямил-паша за примирие и мир на съюзниците на България, Фердинанд, без да се допита до последните, побърза веднага, още преди те да са узнали за това предложение, да даде заповед за атакуване на Чаталджанските позиции и през труповите на хиляди български синове се опита да достигне Цариград, в който град се бе приготвил да влезе с блясъка на нявгашните византийски императори. Военното щастие, обаче, най-сетне му измени и опитът му да постигне своята заветна мечта не сполучи.

Това безумие на Фердинанда има голямо, неизмеримо, съдбоносно значение за интересите на българския народ и българската държава. Пред